

Nu prøver vi én gang til, og så kan det være, at statsministeren denne gang vil svare: Hvordan kan det være, at Syrien kunne få tilsagn fra de permanente medlemmer i Sikkerhedsrådet om, at resolution 1441 ikke kunne anvendes som grundlag for en krig mod Irak? Er det, fordi de permanente medlemmer i Sikkerhedsrådet har løjet over for Syrien? Er det det, der er den danske regerings opfattelse? Eller hvordan kan det være, at den danske regering når frem til et helt andet resultat end de permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd og et andet resultat end det, Colin Powell har udtalt som repræsentant for USA?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Men det, som fru Line Barfod siger, er heller ikke korrekt.

Som det fremgår af bemærkningerne til beslutningsforslag nr. B 118, så pålagde FN's Sikkerhedsråd Irak betingelsesløst at underkaste sig våbeninspektioner. Sikkerhedsrådsresolution 1441 præciserer denne pligt for Irak til omgående, betingelsesløst og aktivt at samarbejde med våbeninspektørerne. Et sådant omgående, betingelsesløst og aktivt samarbejde fandt som bekendt ikke sted, og derved overtrådte Irak Sikkerhedsrådets resolution.

Villy Søvndal (SF):

Som sagt var vi nogle stykker fra Folketinget, der var i FN's Sikkerhedsråd i efteråret 2002 som FN-delegerede. Dengang var verden og dermed også Sikkerhedsrådets medlemmer delt op i to grupper: nogle, der meget gerne og så hurtigt som muligt ville gå i krig med Irak – USA tilhørte denne gruppe, England var med, den danske statsminister var med – og så lande, der ikke ønskede at gå i krig.

Hvordan forklarer statsministeren, at en række lande, der ikke ønskede at gå i krig, Tyskland, Frankrig, Rusland m.fl., stemte for en resolution, der gav lov til at gå i krig? Er det statsministerens opfattelse, at de er ubegavede i det franske, det russiske og det tyske udenrigsministerium? Blev de narret? Hvordan vil statsministeren overhovedet forklare, at lande, der soleklart efterfølgende sagde, at de ikke ville gå i krig, skulde have været så enfoldige, at de stemte for en resolution, der gav lov til at gå i krig? Er det ikke selv for statsministeren en forklaring, der virker for langt ude?

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Statsministeren? ... Nej. Så er det hr. Villy Søvndal.

Villy Søvndal (SF):

Hr. Ole Sohn nævnte tidligere, at hvis statsministeren føler sig så træt, at han ikke længere kan svare, skal vi tilbyde den humanitære intervention, at statsministeren får lidt vand i hovedet og lidt luft, så han både er i stand til at rejse sig op og svare på spørgsmål og måske også kommer ud af den der rille, hvor statsministeren, når han svarer, bruger sådan helt faste vendinger, der ikke rigtig står i forhold til de spørgsmål, der bliver stillet.

Men jeg prøver lige igen: Mener statsministeren, at de slet ikke har forstået situationen i de udenrigsministerier, ej heller de statsledere, der stemte for resolution 1441 i sikker forvisning om, for det var de blevet lovet, at den ikke gav anledning til en krig? Er de ubegavede, eller blev de snydt, eller hvordan kan det være, at lande kan stemme så meget imod deres egen overbevisning?

Jeg er som sagt fuldt indforstået med, at hvis statsministeren har brug for luft, så lad ham dog få lidt luft.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at det er formanden, der bestemmer afholdelsen af mødet.

Spørgsmålet er slut, og ... Undskyld, hr. Søren Søndergaard har bedt om ordet.

Søren Søndergaard (EL):

Jamen altså jeg ved ikke rigtig, hvad vi skal gøre. Jeg synes, at formanden må gøre et eller andet. Det er da pinligt, at statsministeren sidder der helt bleg og er ude af stand til at rejse sig op. Jeg vil opfordre formanden, og jeg ved, at det er formanden, der bestemmer, til at lave en pause på 5 minutter, hvor statsministeren kan få et glas vand og komme til hæfterne.

Kl. 15.40

Så kan statsministeren imens overveje det meget enkle spørgsmål, som jeg har at stille til statsministeren, for det lykkedes jo altså statsministeren at gøre tingene total tågede, men det kan blive afklaret ved at svare, jeg tror næsten med et ja eller nej, på et meget enkelt spørgsmål, nemlig om man kunne være gået i krig, om Danmark kunne have deltaget i en krig på et folkeretligt grundlag mod Irak, uden at der havde været en resolution 1441. Havde det været mu-